

Na neděli 11. prosince byla naplánovaná výprava na Pohořany. Ještě ráno to vypadalo na relativně hezký den, ale už pár minut po srazu začala obloha šedivět. Na hlavním nádraží se sešli: Pája, Tade, Proke, Šoty, Péťa, Kája, Kuba, Vlasta a David. Účast tedy valná nebyla, i přesto že byly slíbeny buřty.

Autobusem jsme tedy vyjeli na Pohořany, kde byla obloha už úplně zatažená a padla mlha, a kolem turistické ubytovny se vydali na loučku, kde jsme pokřikem zahájili výpravu. Pak Prokop vysvětlil pravidla hry, která měla proběhnout. Rozdělili jsme se na půlky a jedna se šla schovat podél lesní cesty, druhá představovala indiány a snažila se proplout po řece (cestě), ale byla ostřelována nepřáteli. Po několika opakováních jsme rozhodli že se posuneme dál a přes louky se vydali kupředu.

Na kraji lesa jsme si potom po dlouhém boji rozdělali oheň a začali opékat buřty. Několik nejmenovaných pohůnku mezitím rozbíjelo led na kalužích a řácky se při tom zašpinili. Všichni se tísnilí kolem malého kouřícího ohničku a snažili se trochu rozehrát své omrzlé údy. Aby toho nebylo, tak se k zimě přidaly i dešťové přeháňky. Rozhodli jsme se proto vydat radši dál.

Údolím jsme začali sestupovat dolů. Když jsme se dostali až na ostroh nad Hrubou Vodou zvažili jsme kolik máme času a vybrali jako cíl dnešního výletu Hlubočky. V lese jsme sehráli americkou schovku (bůhví proč nejoblíbenější hru vlčat) a pak kvůli zimě pokračovali po cestě dolů, do údolí.

Cesta se některým začala zdát dlouhá a strašně namáhavá, a tak si ji krátili lízáním a házením rampouchů (samozřejmě ze jsme jim v tom bránili). Sklouzali jsme se zledovatělého kopce až k trati, kde jsme ztrestali ty, co na ni vlezli. Za tratí jsme potkali zapomenuté hroudy hlíny se sutí. To nás nadchlo k nové hře, jež spočívala v tom, že jeden tým bránil na hroudě své standarty, a druhý (bahenní stvůry) se je snažím ukrást a zhanobit. Pak přišlo ještě vylepšení a to boj dvou hroud proti sobě, po dlouhé sápačce boj skončil nerozhodně. Všichni byli špinaví jak horníci ale vypadali šťastně.

Po normální silnici jsme dokončili poslední část cesty. Před nádražím jsme zjistili, že máme ještě čtyřicet minut čas a tak jsme se vydali prověřit místní cukrárnu. Panovaly sice jisté obavy, zda-li nás ihned kvůli našemu vzhledu nevyhodí. Paní byla naštěstí milá a tak jsme čekání na vlak strávili u horké čokolády. Ve čtyři hodiny jsme pak nasedli na vlak do Olomouce.

Zdar na další výpravě a hanba všem špekounům co výpravu vyskřečovali!

Tadeáš